

Никола Вапцаров

Илинденска

Вината не бе наша.
Вината беше чужда
и другиму тежи
стотонна отговорност.
Когато дойде ден,
когато стане нужда,
ний всичко ще разкажем
на майката история. –

Започнаха със мръсните ръце
да пипат във душите на народа.
Гневът бе толкоз много накупел,
че не съзряха вълчата порода,
муцуните под овчите им кожи,
престъпната и плитка лицемерност.
Но идат дни, когато ний ще можем
да хвърлим кал във мутрите им черни.

И бунта почна.
Нямаше защо
да вдигнеме ръце,
да изостанем,
ала
с кръвта
на простия народ
в Илинден вляхме
наше съдържание.

Какво ще кажете на тази новина,
ще търсите ли тука руски рубли? –
във Крушево бе феодална власт
и що за скок –
градят сега република!

Те бяха също като нас младежи.
Досуц такива сме сбрани ние.
И биха се,
и мряха във метежи,
тъй както утре
ще умреме ние.

Не хленча аз, че буря ги обрули.
Израстват други в димните пожари.
Погледай тук – това е Питу Гули,
а ти, на pewno, си... Никола Карев.

И ако трябват лозунги – добре! –
Ще вдигнеме плакати до луната! –
Свободна искаме,
не щем,
не щем протекторати!

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11420>]